

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd to, ka Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka tās kompetencē ir lemt vienīgi par pēdējo līgumu uz noteiktu laiku, kuru parakstījis prasītājs.

Tāpat viņš apstrīd, ka – pat pieņemot, ka Vispārējās tiesas motivācija šajā ziņā ir pareiza –, *quod non*, ka Vispārējā tiesa nav lēmusi par vairākiem viņa prasījumiem, kas balstīti uz apstrīdēto līgumattiecību izbeigšanos un tātad, par pēdējo līgumu uz noteiktu laiku. Proti, apstrīdētā rīkojuma prettiesiskums izriet no motivācijas lakonisma, kas šajā jautājumā ir tik kodolīga, ka neļauj saprast, kā Vispārējā tiesa, pēc būtības nevērtējot lietas materiālus, ir varējusi secināt par tās kompetences neesamību, izņemot attiecībā uz strīdu saistībā ar pēdējo līgumu uz noteiktu laiku, balstoties vienīgi uz šķirējklauzulas esamību, lai gan prasītājs ir apstrīdējis šādas klauzulas spēkā esamību un tiesiskumu.

Prasītājs apstrīd arī to, ka nav ņemti vērā visi viņa argumenti par to, ka iestādes pieļāvušas kļūdu attiecībā uz tādu atbilstošu tiesību normu neesamību, kuras gan prasītājam, gan visiem Savienības izveidoto tiesību misiju darbiniekiem piešķir garantijas attiecībā uz viņu sociālo pamattiesību ievērošanu, tostarp garantijas saistībā ar tiesībām uz efektīvu piekļuvi tiesai un tiesībām uz taisnīgu tiesas procesu.

Līdz ar to prasītājs, pamatojot savu apelācijas sūdzību, atsaucas uz šādiem Vispārējās tiesas pieļautiem pārkāpumiem:

- pārkāptas Eiropas Savienības tiesības, balstoties uz kurām tiek noteikts, kādi tiesību akti piemērojami līgumattiecību jomā;
- pārkāptas Beļģijas darba tiesību normas;
- pārkāpti obligātie noteikumi attiecībā uz darbu uz noteiktu laiku, kas piemērojami Kopienas nodarbinātības jomā;
- pārkāptas Pamattiesību hartā nodrošinātās pamattiesības;
- pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu;
- pārkāpts pienākums lemt, nepārsniedzot prasības robežas.

Prasība, kas celta 2017. gada 9. februārī – Francijas Republika/Eiropas Parlaments

(Lieta C-73/17)

(2017/C 104/53)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Francijas Republika (pārstāvji – F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda un E. de Moustier)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Parlamenta 2016. gada 30. novembra plenārsesijas darba kārtību (dokuments P8_0J (2016)11–30), ciktāl tajā ir paredzētas debātes plenārsesijā par Samierināšanas komitejā apstiprināto kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu; 2016. gada 1. decembra dienaskārtību (dokuments P8_0J (2016)12–01), ciktāl tajā ir paredzēts balsojums ar tam sekojošiem skaidrojumiem par balsojumu par kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu; Eiropas Parlamenta 2016. gada 1. decembra normatīvo rezolūciju par kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu (dokuments TS-0475/2016, P8_TA-PROV(2016)0475 pagaidu redakcijā), kā arī aktu, ar ko atbilstoši LESD 314. panta 9. punktā paredzētajai procedūrai Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs ir paziņojis, ka vispārējais budžets ir pieņemts galīgajā variantā;

- paturēt spēkā akta, ar ko Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs ir paziņojis, ka 2017. finanšu gada Savienības vispārējais budžets ir pieņemts, juridiskās sekas, kamēr šis budžets tiks galīgi pieņemts ar aktu, kas būtu atbilstošs līgumiem, saprātīgā laikposmā, skaitot no sprieduma pasludināšanas;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar savu prasību Francijas valdība lūdza atcelt četrus Eiropas Parlamenta pieņemtos aktus, tam īstenojot savas budžeta pilnvaras papildu plenārsesijas laikā, kas notika Briselē, 2016. gada 30. novembrī un 1. decembrī.
2. Pirmais un otrais akts, ko prasa atcelt Francijas valdība, ir Eiropas Parlamenta trešdienas, 2016. gada 30. novembra, un ceturtdienas, 2016. gada 1. decembra, sesiju darba kārtības, ciktāl tajās attiecīgi ir paredzētas debātes plenārsesijā par kopīgo dokumentu par gada Savienības 2017. finanšu vispārējo budžetu un balsojumu ar tam sekojošiem skaidrojumiem par balsojumu par šo kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu.
3. Trešais apstrīdētais akts ir Eiropas Parlamenta 2016. gada 1. decembra normatīvā rezolūcija par kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu.
4. Visbeidzot Francijas valdība lūdza atcelt aktu, ar ko atbilstoši LESD 314. panta 9. punktā paredzētajai procedūrai Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs ir paziņojis, ka vispārējais budžets ir pieņemts galīgajā variantā. Tādējādi, kā tostarp izriet no Eiropas Parlamenta ceturtdienas, 2016. gada 1. decembra, sesijas protokola, tas attiecas uz Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja paziņojumu un pēc tam viņa parakstu uz vispārējā budžeta, ko veica pēc balsojuma par normatīvo rezolūciju par kopīgo dokumentu par vispārējo budžetu.
5. Ar savu vienīgo pamatu Francijas valdība uzskata, ka četri apstrīdētie akti ir jāatceļ, jo ar tiem ir pārkāpts LES un LESD pievienotais 6. protokols un EEAK līgumam pievienotais 3. protokols, kuri attiecas uz Savienības iestāžu, dažu struktūru, organizāciju un struktūrvienību atrašanās vietu.
6. Gan no protokoliem par iestāžu atrašanās vietu, gan arī no Tiesas judikatūras izriet, ka Eiropas Parlaments nevar īstenot budžeta pilnvaras, kas tam ir noteiktas ar LESD 314. pantu, papildu plenārsesijās, kas norisinās Briselē, bet gan tam tās ir jāīsteno parasto plenārsesiju laikā, kas notiek Strasbūrā.
7. Tomēr, ciktāl Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja izdotā apstrīdētā akta tiesiskums tiek apstrīdēts nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet vienīgi tādēļ, ka šis akts bija jāpieņem parastās plenārsesijas laikā Strasbūrā, nepieciešamība nodrošināt Eiropas civildienesta nepārtrauktību, kā arī svarīgi tiesiskās noteiktības iemesli attaisno to, ka Francijas valdības ieskatā tiek paturētas spēkā šī akta juridiskās sekas, līdz jauna, līgumiem atbilstoša akta pieņemšanai.